

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Т., 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Т. в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **БОНКА В. ЯНКОВА**

Членове: **МИРОСЛАВ Н. МИТЕВ**
БОРИС Д. ЦАРЧИНСКИ

при участието на секретаря **АНАТОЛИЯ Д. АТАНАСОВА**
в присъствието на прокурора **Др. П. С.**
като разгледа докладваното от **БОНКА В. ЯНКОВА** Въззивно
административно наказателно дело № 20223500600008 по описа за 2022
година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 313 и следващите във връзка с чл.378, ал.5 от НПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от адвокат Д.П. от АК Т., упълномощен защитник на обвиняемата по АНД № 8/2022 г. по описа на РС Т., АЙШ. Х. В., против постановеното по делото решение, с което съдът е признал същата за виновна в това, че на 18.03.2021г., в с.П., община Т., по хулигански подбуди, причинила лека телесна повреда – временно разстройство на здравето, неопасно за живота, на В.Г.С. от гр.Т., в качеството и на длъжностно лице, по време на изпълнение на службата, като на основание чл.78а от НК я е освободил от наказателна отговорност за извършеното от нея престъпление по чл.131,ал.1,т.1 и т.12 във връзка с чл.130,ал.2 от НК, налагайки и административно наказание глоба в размер на 1000лв. С обжалваното решение съдът оправдал частично обвиняемата само досежно квалификацията деянието да е извършено по повод изпълнение на службата на В.С.

Считайки първоинстанционното решение за необосновано и незаконосъобразно, с въззивната жалба се прави искане от настоящият съд да постанови съдебен акт, с който да признае обвиняемата за невинна и я оправдае по повдигнатото и обвинение. Допълнителни съображения, в предвиденият по чл.320,ал.4 от НПК срок не са постъпили.

В съдебно заседание, възз.В., редовно призована, с лично получени преписи от книгата, включително и разпореждането за насрочване на въззивното дело, не се явява. Упълномощеният и защитник адв.Д.П. поддържа подадената въззивна жалба изцяло, като

устно и подробно аргументира заявеното в жалбата недоволство от атакувания съдебен акт. С доводи за наличие на личен мотив изключващ, според защитата, квалифициращият признак „по хулигански мотиви“, се отстоява застъпената и пред първата инстанция теза за отсъствие на престъпление от общ характер (чл.161 от НК). В аргументирането на изтъкнатия личен мотив е наведено и обстоятелството за провокиращата действията на обвиняемата реплика, казана от пострадалата С. „какво толкова се е случило“, след която, *„нервите“* на обвиняемата *„не издържали и тя я нападнала, образно казано“* (вж. стр.19 от ВАНД).

Представителят на Окръжната прокуратура взема становище за неоснователност на подадената въззивна жалба. Като правилно и законосъобразно счита, че първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Съдът, след като обсъди доказателствата по делото и прецени доводите, изложени във въззивната жалба, намира следното:

Независимо, че предмет на заявеното оплакване-доколкото се оспорва наличието на квалифициращия признак „по хулигански подбуди, е главно правилността на направените от първата инстанция правни изводи, в контекста и на задължението си по чл.314 от НПК, въззивната инстанция дължи проверка и становище първо по правилността на фактическата основа, от която те са изведени. С необходимото уточнение, че фактическата обстановка като цяло не е спорна, следва да се посочи, че извършеният от въззивната инстанция анализ на показанията, депозиран от свидетелите Д., А. Х. и С., писмените доказателства и заключението на СМЕ, не дава основание за различни от направените от първата инстанция и обективирани в изготвените мотиви изводи. Казано другояче, въззивният съд приема за законосъобразно установени и съответно обосновани - подкрепени от събраните по делото доказателства, приетите за установени фактически положения, състоящи се в следното:

Детето на обв. В. – петгодишния към 18.03.2021г. А.С., посещавал детско учебно заведение – детска градина №9 „П.“ в с.П. от две годишен. В същото заведение, от 2003 година работела, съвместявайки длъжностите помощник възпитател и домакин св. В. С., 49 годишна към 18.03.2021г. По силата на допълнително споразумение към трудов договор № 274/24.08.2016г. между Община Т., Детска градина №9“П.“ и св.С., последната изпълнявала длъжността „помощник възпитател“ на пълно работно време и с вменени, съгласно длъжностната и характеристика задължения, включващи освен работата с децата, съдържателно разписана в 33 пункта (л.31, Д.П№ 189/21г.) но и опазване на повереното и имущество – техника, инвентар и материали, както и задължение да съхранява и отговаря за имуществото на детското заведение.

На 17.03.2021г, св.С. застъпила на смяна в 07.30ч, която следвало да приключи в 15.30ч. Около 8 часа, синът на обвиняемата - петгодишния А. разпилял конструктор и св. С. го помолила да го събере, но детето отказало. С оглед безопасността на другите деца, св.С. сама предприела действията по събиране на разпилените части. Намирайки се по този начин на неговата височина, детето А. я наплюло и я ударило по главата. Св.С. продължила да събира конструктора, но А. побягнал из стаята, като ритал леглата, блъскал масите и обръщал столчетата, поради което и св.С. побягнала след него с намерение да го укроти.

Успяла да го настигне, но в опита си да го успокои св. С. неумишлено го одрала по лицето - по долния клепач на дясното око и по десния устен ъгъл. Междувременно, привлечена от чутите детски викове, в стаята влязла старши учителя св.П.Х., която била на смяна. Видяла св.С. да разговаря с А. и я чула да му обяснява, че не бива *„да прави така“* - св.Х. (л.19, Д.П. № 189/21г.) Св.С. обяснила на колежката си какво е станало, включително и че е одраскала детето и причината, поради която това се е случило. Св.Х. също видяла по лицето на А. двете драскотини на бузата му, едната от които малко под окото, както и че *„мястото се беше зачервило, но нямаше кръв“* - св.Х. (л.19,Д.П. № 189/21г.) С общи усилия – първо св. Х., а след това и св. С. успокоили детето и тъй като то не искала да закусва св.С. го взела в своята стая и му дала близалка, която св.Х. по-късно видяла А. да държи. В 9 часа започнали занятията и до края на работната смяна на св. С. и на св.Х. петгодишния А. бил спокоен и не възникнали повече проблеми. По тази причина и като сметнали, че ситуацията е овладяна, двете служителки от градината – пом. възпитателя С. и старши учителя Х. преценили, че не е наложително да уведомяват за случилото се близките на детето.

При застъпването на смяна след колежката си св.А. - също старши учител, била информирана, че сутринта е имало инцидент с А., като св.Х. и обяснила същите фактическите положения свързани с инцидента, посочени по-горе. Св. А. отишла при А. и видяла двете драскотини - едната под дясното око, а другата по-надолу, както и външните им характеристики - *„нямаше кръв, а беше леко зачервено“* - св.А.(л.17, Д.П. № 189/21г.). Св.А. от своя страна говорила с детето и получената от него информацията за случилото се била идентична, с тази, която и разказала колежката и св.Х.. След като А. казал, че ударил *„кака В.“*, както я наричал, св.А. му обяснила, че не е редно да прави така, при което *„очичките му се насълзиха“* (вж.л.17,Д.П.№189/21г.). Св.А. решила да информира родителите му и попитала А. къде е баща му, но детето обяснило, че баща му е на работа. Св. А. почистила драскотините със спирт и ги намазала с крем и тъй като къщата на А. била в непосредствена близост до детското заведение, а св.А. познавала добре бабата на детето – Ф., отишла у тях и я извикала. Пред двете А. отново обяснил какво е станало и баба му Ф. му се скарала, като изразила притеснение как ще реагира баща му, който му се бил карал предишната вечер, тъй като не слушал. А. си тръгнал за в къщи с баба си Ф., но малко по-късно в детското заведение дошъл бащата на детето – Е.А.. Поискал от св.А. телефона на св.С. и в нейно присъствие се обадил на последната, като попитал *„как ги гледате тези деца, с едно пет годишно ли не можете да се справите“* - св. А.(л.17, Д.П. № 189/21г.) Св. С. се опитала да се извини по телефона, но бащата на детето затворил(вж. л. 14, Д.П.№ 189/21г.). Св. А. отишла с бащата на детето в тях, където А. отново разказал какво е станало - св.А.(л.18,Д.П № 189/21г.). Е.А. заявил на св.А. че ще заведе детето на психолог и ще направи всичко възможно за да *„махнат В. от работа“* и уточнил, че *„го е подразнил факта,че В. не му се обадила и не му е казала за случилото се сама“* - св. А. (л.18,Д.П.№ 189/21г.).Последната го посъветвала да премисли и се успокои, още повече, че самото дете вече било успокоено *„с усмивка разказваше за случилото се“* - св. А.(л.18,Д.П.№189/21г.). Същата вечер директорката на детското заведение - св.Д., на която около 18.30 ч. обвиняемата се обадила по телефона и поискала обяснение за това, че детето и било одрано,

потърсила информация от св.А. която и разказала както узнатото от двете си колежки, така и собствените си възприятия - включително и извършеното от нея, а именно, че е разговаряла с близките на А..

На следващият ден, малко преди 9 часа, св.Д., повикала пом.възпитателката В.С.за се запознае с всички подробности и последната обяснила случилото се, описано по-горе. В разговора предходната вечер св.Д. поканила обвиняемата да дойде сутринта в детската градина за да изяснят случилото се и тъй като все още я нямало позвънила по телефона на обвиняемата, но никой не отговорил. Св.А. също позвънила, но обв. В. отказала разговора. Звъннали на бабата на детето и помолили да дойде някой от родителите и около десет минути по-късно в градината дошла майката на детето – обв.В. заедно със сина си А.. Пред св.Д. обвиняемата изразила неудовлетворението си, че бабата и бащата на А. били информирани, но не и тя. В последвалия разговор, в присъствието на св.А. св.Д. обяснила на обвиняемата описаните по-горе подробности от случая и се извинила, като последната се успокоила „*малко*“ – св.Д.(л.12, Д.П№ 189/21г.). Детето А. останало при тях, а по молба на директорката св.А. се върнала при другите деца, като предала на св.С. да отиде при обвиняемата и св.Д.. С влизането си, св. С. се извинила на обвиняемата, но последната не била удовлетворена, като я обвинила, че в телефонен разговор предходната вечер била казала репликата „*какво толкова е станало*“. Св. С. категорично отрекла подобно нещо и отново и се извинила, но обвиняемата отказала да я слуша, като заявила „*сега ще видиш какво е да те одерат*“ - св. Д. (л.12, Д.П. № 189/21г). Насочила се към св.С. и започнала да ръкомаха, опитвайки се през св.Д., която застанала между тях, да я достигне. Св. Д. я приканила да спре и я уведомила, че ще сигнализира в полицията, на което обвиняемата без да преустанови действията си, заявила „*обаждай се на когото искаш*“ –св.Д.(л.12, Д.П № 189/21г.) и нанесла няколко ритника в горната част на крака на св.Д.. От своя страна св.С. се опитала да предпази колежката си, като минала пред нея, при което обвиняемата я ударила по гърдите, хванала я за косата и я оскубала, като я избутала и пострадалата паднала на земята. Междувременно притичала св.А. и с общи усилия успели да изведат обвиняемата В. в коридора, от където последната продължила да отправя нецензурни изрази спрямо тях. Тъй като А., в един момент от скандала бил излязъл от стаята и се „*скрил в приемната*“ – св.С.,(л.14, Д.П. № 189/21г) обвиняемата след като го повикала и той се показал от там, го взела и двамата напуснали детската градина.

Същият ден детето А. било освидетелствано от съдебен лекар, който отразил в издаденото съдебно мед. удостоверение (л.14,АНД) констатираните драскотини – в областта под долния клепач на дясното око и до десния устен ъгъл, както и кръвонасядане по предната повърхност на лявата подколеница. Св.С. също била освидетелствана, като в издаденото съд мед удостоверение съдебният лекар отразил констатираните „*палпаторни и спонтанни болки по окосмената теменна област на главата и по предната гръдна стена*“ - л.15,Д.П№ 189/21г. Извършената СМЕ изяснила и възможния механизъм на констатираните увреждания – чрез удари с ръце и скубане на коса - л.25,Д.П № 189/21г.

Очертаната фактология приел в общи линии и първоинстанционният съд. Отразеното в мотивите (стр.трета), макар и без подробен доказателствен анализ заключение, че същата е

подкрепена от доказателствените материали по делото „свидетелски показания, съдебно медицинската експертиза, писмените доказателства и доказателствени средства, както и от приложеното в съдебното заседание съдебно медицинско удостоверение на детето А.“ е вярно. Като е констатирал, че обясненията на обвиняемата, в които същата е отрекла да е нанасяла удари на св.С. са опровергани и съответно изолирани, спрямо установените от останалата доказателствена съвкупност фактически положения, законосъобразно РС не и е дал вяра. Респективно, при установената взаимната подкрепа, кореспонденцията с писмените доказателства, със заключението на СМЕ и еднопосочността на заявеното от разпитаните свидетелки – Д.Д., Е.А. П.Х., както и на св. В.С., чиито показания правилно са приети за достоверни, независимо от принципната и заинтересованост, тъй като са последователни и с нужната подкрепа от другите доказателства, законосъобразно РС ги е ползвал за да изгради приетата за установена фактическа обстановка. В своята съвкупност, преценени и от към информационна стойност, показанията на посочените четири свидетелки, са не само достоверни, но и достатъчни за изясняване на фактите от предмета на доказване в дължимия, съгласно принципното начало по чл.13 от НПК стандарт.

Въззивният състав намира за необходимо да направи посоченото уточнение, от една страна поради констатираното отсъствие на конкретен анализ на отделните доказателствени източници в мотивите към първоинстанционното решение, а от друга страна поради установения процесуален недостатък в събирането на досъдебното производство на част от гласните доказателствени средства, което налага тяхното изключване.

Видно от приложените материали, досъдебното производство е започнало на основание чл.212,ал.2 от НПК – с разпит на св.Д.Д. и предмет на разследване е причинената на 18.03.2021г. в с.П., лека телесна повреда на В.С. След разпита на директорката, с който производството е стартирало, са били разпитани и работещите в детското заведение старши учители и възпитател. На 15.07.2021г са разпитани като свидетели - Е.А., фактически съпруг на В. и баща на детето А.(л. 21, Д.П. № 189/21г) и Ф.Ш., майка на А.В. (л.22, Д.П. № 189/21г). Десет дни по-късно, с постановление от 26.07.2021г, В. била привлечена като обвиняема за нанесена по хулигански подбуди на длъжностно лице – В. С., лека телесна повреда. Без съмнение, към момента на проведения разпит на фактическия съпруг и майката на А.В., последната все още не е имала качеството на обвиняема, поради което и хипотезата на чл.119 от НПК не е била налична, но с оглед предмета на воденото наказателно производство и установеното в чл.121 от НПК положение, съгласно което **свидетелят не е длъжен** да дава показания по въпроси, които биха уличили в престъпление негов низходящ или лице, с което се намира във фактическо съжителство, какъвто е конкретния случай, то и за да закрепим процесуалната валидност на подобни показания, разследващият орган е следвало да разясни изрично съдържанието на тази разпоредба на фактическия съпруг и майката на лицето, чиито действия са били обект на разследване, което не е сторено. Общото посочване на *всички* права и задължения на лице, което се разпитва в качеството на свидетел, не съставлява надлежно осъществено разяснение на конкретно отразените в чл.121 от НПК права, които свидетелят има и които са свързани с гарантиране правото на защита на уличеното лице. За разлика от производство по общите правила, в което

констатирания процесуален недостатък би бил отстранен чрез непосредствената проверка при изслушването на посочените двама свидетели, включително и относно правото им (вече) по чл.119 от НПК, в конкретния случай, с оглед вида на производството, съставляващ отклонение от принципа за непосредственост и съгласно разпоредбата на чл.378,ал.2 от НПК, единствената процесуална възможност е тяхното изключване от обсъждания доказателствен материал. Вярно е, че посочената норма на чл. 378,ал.2 от НПК допуска събирането на нови доказателства, но в случая не се касае за такива, а за опорочено събрани доказателства от досъдебното производство. Ето защо и показанията на св.А. и св.Ш. следва да бъдат изключени от доказателствената съвкупност. Следва обаче веднага да се посочи, че изключването им не компрометира дължимото установяване на фактите от предмета на доказване чрез останалите, събрани в досъдебното производство доказателства и то по изискуемия несъмнен и категоричен начин.

Така, показанията на св.Д., съставляващи източник на първични доказателства, кореспондиращи изцяло с показанията на св. А. също очевидец и с отразеното в съд мед удостоверение и заключението на СМЕ, както и косвено показанията на св.Х., не оставят каквото и да е съмнение за съдържанието на реализираните, на 18.03.2021г. от обвиняемата В., конкретни действия спрямо св.С., като в тази посока показанията на последната, като подкрепени от останалите доказателства, също са достоверен източник и служат като такъв.

Предвид застъпената в пледоарията пред въззивната инстанция, несъмнено съгласувана защитна теза, изразена от адв. Д.П., авторството не се и оспорва, въпреки и да не е признато от обвиняемата. Доказателствени изводи обаче при липсващо признание е недопустимо да бъдат правени и в този смисъл защитната позиция се посочва само за пълнота.

Същественото е, че съвкупната оценка на установеното от посочените свидетелски показания, писмени доказателства - съд. мед. удостоверение, дл.характеристика и допълнително трудово споразумение (л.31-33, Д.П№ 189/21г.) данни, както и от заключението на изготвената СМЕ, категорично са изяснени фактите от предмета на доказване.

Без съмнение, обвиняемата, така както е отразено в очертаните в постановлението по чл.375 от НПК, фактически рамки, е причинила на св.В.С. телесни увреждания, изразени в палпаторни и спонтанни болки по главата и предната гръдна стена, причинили на последната болка и страдание, съставляващи лека телесна повреда по см. на чл.130,ал.2 от НК. Несъмнено са установени и обстоятелствата по нанасянето на леката телесна повреда – в детско учебно заведение, в присъствието на директора Д.Д. (също пострадала от действията на обвиняемата) и старши учителя А. и че е нанесена на пом. възпитателя В.С. по време на изпълнение на служебните и задължения, като обвиняемата е съзнавала напълно посочените обстоятелства.

Приложеното допълнително споразумение към трудов договор и длъжностна характеристика очертават длъжностното качество на пострадалата В.С. – с месторабота в общинско детско заведение – тоест в „друго юридическо лице“ по см. на чл.93,т.1 б.„б“ от НК и изпълняваща работа, която съгласно длъжностната и характеристика е свързана с

пазене на чуждо имущество – собственост на Община Т., ДГ № 9 „П.“.

По съдържанието си, извършените от обвиняемата действия – ударите по св.В.С. в областта на гърдите, скубането и събарянето на земята, както и пренебрежителното отношение към св.Д., св.А. включително и отправените към всички тях нецензурни изрази категорично обективират проявеното от обвиняемата пълно неуважение към установените обществени правила за поведение и установения правов ред.

Изложените от първата инстанция съображения за приетите квалификации на деянието по чл. 131, ал.1, т.1 и т.12 предл първо от НК - на стр.4 и стр.5 от мотивите(л. 28 и л.29 от НАХД) са верни и споделими.

Изтъкнатата от обвиняемата причина: казаната в телефонния им разговор реплика от св.В.С. *“какво толкова е станало“*, освен недоказана от фактическа страна е и правно ирелевантна, т.к не е от естество да промени характера на извършеното от обвиняемата деяние, несъмнено включващо признаците на квалификацията *„по хулигански подбуди“*.

Съдът приема за недоказано посоченото от обвиняемата обстоятелство от една страна, поради опровергаването му от показанията на св.С., които като подкрепени от всички други доказателства са и достоверни, а от друга, поради отсъствието на логическа подкрепа, което прави развитата от обвиняемата теза, само защитна такава. Установено е по делото, че от първия момент след инцидента, позицията както на св.С., така и на всички останали, работещи в детското заведение свидетелки, не е била да омаловажат или подценят случилото се. Конкретната фактология предшестваща и съпътстваща получените от детето А. одрасквания, които св.С. му причинила е непротиворечиво изяснена. Безспорно е и това, че последната е обгрижила детето, успокоила го, вкл и му дала близалката, която св.Х. видяла. Следва да се отбележи, че относно третото отразено в съдебно мед удостоверение увреждане на детето - *кръвонасядане по предната повърхност на лявата подколеница* липсват каквито и да е доказателства св.С. да има принос към причиняването му, като в тази посока, заявеното от обвиняемата в депозираното обяснение (л. 40, Д.П. № 189/21г), че детето и било *„удряно продължително време“* се явява напълно изолирано от доказателствената съвкупност и в този смисъл недостоверно. От своя страна, различната субективна преценка на двете свидетелки Х. и С. от тази на св.А. – дали да се уведомят близките на детето, направена въз основа на една и съща обективна картина - двете одрасквания по лицето на детето, еднакво описани като външна проява (св Х. л.19, св. А. л.17, Д.П. № 189/21г)– *„без кръв, мястото е било леко зачервено“* не дискредитира достоверността на техните показания - именно защото е плод на субективна оценка, а не е проява на намерение за изопачаване на истината. Нещо повече, различната субективна преценка има своето логично обяснение, защото, както е изяснено по делото, същата е била формирана от комплекс от фактори, включващ от една страна естеството на самото нараняване на детето, което предвид действията на св.А. по почистване и намазване с крем, не е налагало специализирана медицинска помощ, а от друга - предходните срещи и разговори по повод други прояви на детето с неговите близки и реакцията на последните, която винаги е била една и съща *„той и в къщи е такъв“* –св. А.(л.17, Д.П. № 189/21г).

В този смисъл, подкрепено от всички доказателства и напълно логично, от гледна точка

правилата на формалната логика, е заявеното от св.С., че в телефонните разговори предходната вечер както с бащата, така и с майката на детето е изразила единствено намерението си да обясни какво е станало и да се извини, каквото поведение е имала и на следващият ден, не и да ги упреква, още по-малко да ги провокира с реплики „какво толкова е станало“. От своя страна тезата на обвиняемата, че именно заявената предходната вечер пренебрежителна реплика от страна на св.С. ескалирала напрежението на следващия ден е опровергана, както от обективно установеното по делото обстоятелство, че на следващият ден със съдействието на майка и - Ф. Ш. (която била помолена да изпрати някой от родителите), обвиняемата дошла в детската градина, така и от противоречието и с правилата на формалната логика - ако действително такава „провокативна“ реплика е била казана, най-малкото обвиняемата би споменала този конкретен повод за нейното раздразнение още при идването си сутринта в детската градина. Изтъкнатата пред св.Д. теза за раздразнението на обвиняемата обаче е друга - че не е била уведомена, въпреки, че е майка на детето, а е било съобщено на бабата и бащата на А.- -вж св.Д. (л. 12, Д.П№ 189/21г).

С дължимото отчитане комплексността на ситуацията: безспорното нараняване на петгодишното дете, което по посочения по-горе начин е било одраскано на две места по лицето от св.С. и разбираемото притеснение на обвиняемата, като негова майка, че детето и е пострадало, за което са били уведомени другите му близки, но не и тя лично, предприетото от нея обаче поведение, описано по горе, не само не е обществено приемливо, още по-малко - обществено оправдано, а напротив - разкрива всички признаци на посоченото в постановлението по чл.375 от НПК престъпно деяние: нанесена на длъжностно лице, при изпълнение на службата му и по хулигански подбуди, лека телесна повреда.

В контекста на конкретно развитите от защитата доводи за оспорените правни изводи на първата инстанция, следва да се посочи, че личната в основата си причина, за престъпното поведение на обв.В., по начало не изключва „хулиганските подбуди“, както и не прави деянието малозначително от гледна точка неговата обществена опасност (в каквато посока, макар и индиректно също се навеждат доводи в защитната пледоария, с акцент върху притеснението и като майка).

На първо място, според въззивната инстанция, поведението на обвиняемата не просто е неприемливо, включително и от гледна точка мястото на реализирането му – в детска градина и в началото, в присъствието на петгодишния и син, а е ярка демонстрация на незачитане на установените правни регламенти за дължимо общественосъобразено поведение. Без значение е дали преценката св.С. и св.Х. относно не уведомяването на майката на пострадалото дете А. е била най-правилната и адекватна в момента. Установеното развитие на случая от една страна сочи, че близките са били уведомени - първо бабата, а впоследствие и родителите, а от друга - само по себе си обстоятелството, че не са се обадили незабавно на майката, не придава други изисквания към дължимото от страна на същата поведение за спазване на обществения ред и правила, респективно не и позволява да ги нарушава, поради което и не съставлява, изключващо отговорността и обстоятелство.

На следващо място, само факта, че пострадалата и обвиняемата се познават и че без съмнение в основата си причината за престъплението е лична, както и че е осъществено в детското заведение, а не на „автобусна спирка“, което според защитата би било индicia за хулиганско намерение, не е от естество да изключи наличието на „хулиганските подбуди“ и това е така понеже, обективирания в действията и умисъл на обвиняемата, съществено надхвърля *„представата за личен конфликт и съдържа желание за демонстрация на явно неуважение към обществото“*, както е прието в Решение № 575/ 4.01.2012 г. по н. д. № 2428/2011 г., на ВКС, II н.о. В същият смисъл е и Решение № 441/7.11.2011г по н.д.№ № 2198/2011 година на ВКС, I н.о. „... *противно на виждането на подсъдимия, хулиганските мотиви не са несъвместими с чисто личните (виж Р №65/2010 г. на ВКС по н.д. № 718/09 г., I н.о.)*.

Ето защо и не могат да бъдат споделени изтъкнатите от защитата доводи за отсъствие на посочения квалифициращ признак и друг ред за търсене на наказателна отговорност – по реда на частното обвинение.

Несподелима е и защитната теза, развита в педоарията пред въззивната инстанция, за деяние, осъществено от обвиняемата в силно раздразнено състояние, вследствие репликата „какво толкова е станало“, от която „*просто нервите и не са издържали*“ (стр.19,ВАНД). Освен, че от фактическа страна, посоченото изречение „*какво толкова е станало*“, самата обвиняема не твърди да е казано на инкриминираната дата (18.03.2021г), а сочи, че било отправено по телефона предходната вечер, като по недоказаността изобщо да е била казвана тази реплика се взе отношение по-горе, но и въззивният съд намира доводите за лишени от правна основа, защото дори и съдържателно репликата не отговаря на предвидените в чл.132,ал.1 от НК изисквания – от нея „*да са настъпили или да е било възможно да настъпят тежки последици за виновния или негови близки*“.

По така изложените по-горе съображения, въззивната инстанция намира жалбата за неоснователна. Респективно, счита, че като е освободил с обжалваното решение, на основание чл.78а от НК, възз.А.В. от наказателна отговорност за извършеното от нея престъпление по чл.131,ал.1, т.1 и т.12 във връзка с чл.130,ал.2 от НК, налагайки и административно наказание глоба, първоинстанционният съд не е допуснал претендираните процесуални и материално правни нарушения, а напротив – е съблюдавал законовите изисквания. Размерът на наложената глоба е в минималния предвиден в чл.78а от НК предел – 1000лв, поради което и е безпредметно обсъждане справедливостта на проверяваното решение. С частичното оправдаване на обвиняемата - деянието да е извършено и „*по повод изпълнението на службата*“ районният съд е съобразил задължителните указания на т.10 от ППВС 2/1957г., а образуването на производството само по въззивна жалба не налага допълнителното му обсъждане.

При извършената **служебна проверка**, въззивната инстанция констатира допуснато от РС нарушение, изразено в противоречие между словесното и цифровото възпроизвеждане в диспозитива на решението, на вида на телесната повреда, причинена на пострадалата В.С.. Без съмнение доказателствените източници – съд. мед. удостоверение, както и изготвеното в тази връзка заключение на вещото лице, сочат телесни увреждания, които по естеството си

покриват предвидените в чл.130,ал.2 от НК признаци – „да са причинили на пострадалата болка и страдание“. Именно така са оценени и възпроизведени и в постановлението по чл.375 от НПК, с което е предложено обвиняемата В. да бъде освободена от наказателна отговорност за това, че: „на 18.03.2021г, в с.П.,община Т., по хулигански подбуди причинила на В.Г.С., в качеството и на длъжностно лице –помощник възпитател в детска градина № 9“П.“ при и по повод изпълнение на службата и лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на болка и страдание –престъпление по чл.131,ал.1 т 1 и т 12 във връзка с чл.130,ал.2 от НК (стр трета от постановлението). В мотивите към проверяваното решение съдът недвусмислено е обективизирал изводимата от доказателствата и правилно идентифицирана като вид лека телесна повреда причинена на пострадалата - именно по чл.130,ал.2 НК, така и словесно го е възпроизвел неколkokратно (вж стр. три от мотивите, л.27, АНД). В диспозитива на постановеното решение обаче, цифрово, престъпният състав със съответната привръзка към чл.130,ал.2 от НК е посочен вярно, но словесно съдът е възпроизвел хипотезата на другия вид лека телесна повреда, а именно „*временно разстройство на здравето, неопасно за живота*“ (регламентирана в чл.130,ал.1 от НК). Несъмнено, по този начин, първата инстанция е допуснала нарушение, изразено в противоречие между словесното посочване и цифровата привръзка относно вида на причинената лека телесна повреда, което обаче в конкретния случай не разкрива признаците на „съществено процесуално нарушение“ по см. на чл.348,ал.1,т.2 от НПК. Съдебната практика е последователна в разбирането си, че „съществено“ е онова нарушение, което ограничава или пречатства правото на защита на осъденото лице, включително и когато съдебният акт е проява на неясна воля на съда и пречатства същата да бъде разбрана. Непротиворечиво е решен в съдебната практика също и въпросът за единството на мотиви и диспозитив на всеки съдебен акт, вкл и на решението по чл. 378,ал.4,т.1 от НПК и в този смисъл, допуснатата словесна непрецизност, при цялостния прочит на съдебното решение, включително и правилно посочената цифрова привръзка, не оставя съмнение за действителната воля на първата инстанция, а именно, че на пострадалата е била причинена, по хулигански подбуди и в качеството и на дл. лице при изпълнение на службата и, лека телесна повреда от по-лекия вид - „*болка и страдание*“, регламентирана в нормата на члр.130,ал.2 от НК. Ето защо и настоящият състав намира, че посоченото нарушение,при съвкупната оценка на мотиви и диспозитив, не пречатства да бъде узната действителната воля на постановилия го съд (не се и оспорва, като отсъства оплакване в тази посока във въззивната жалба), поради което и не съставлява основание за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. В този смисъл е постановеното от ВКС Р.№ 247/ 30.11.2018 г. по н. д. № 921/2018 г., П н. о - „ ... двете части трябва да бъдат оглеждани както поотделно, така и общо, за да се извлича съдържанието на заложеното в тях. И едва когато противоречието е толкова дълбоко, че не може да се установи волята на изготвилния съответния акт магистрат, се дължи произнасяне в насока на изправяне на порока от самия него“.

Привеждането на цифровата привръзка в съответствие със словесното очертаване на точния вид на причинената лека телесна повреда е отстранимо от въззивната инстанция,

чрез изменение в тази посока на първоинстанционния съдебен акт. По изложените съображения и на основание чл.378,ал.5 във връзка с чл.334,т.3 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Решение № 320 от 18.11.2021г., постановено по АНД № 777/ 2021г. от РС Т., в частта, относно словесното възпроизвеждане вида на причинената от обвиняемата А.В. лека телесна повреда, като я привежда в съответствие с правилно посочената цифрова привръзка - по чл.130,ал.2 от НК, а именно лека телесна повреда *„изразяваща се в причиняване на болка и страдание“*.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 320 от 18.11.2021г., постановено по АНД № 777/ 2021г. от РС Т. в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО е изключено от посочените в чл. 346 от НПК актове и не подлежи на касационно обжалване

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____